

Het ei van oom Trotter

verteld door Alexander Duberrie

MARC DE BEL

**HET EI VAN
OOM
TROTTER**

Van Halewyck

Voor iedereen die ooit in het vierde leerjaar zat,
in het bijzonder voor Séverine, Ilse, Steffi, Véronique, Tom,
Pieter, Anne, Sylvie, Tommy, Sofie, Sandra, Marijke, Bert,
Olivier, Koen, Steven, Joeri en Francies,
aan wie ik het einde van het verhaal nog schuldig was.

Het ei van oom Trotter

Marc de Bel

Met illustraties van Ken Broeders

Vanaf 9 jaar

Eerste druk: 1987

Zeventiende druk: mei 2017

© 2017, Marc de Bel en Van Halewyck

Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv

www.pelckmansuitgevers.be

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke
voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in
geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de
wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or
made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical,
without prior permission in writing from the publisher.

www.marcdebel.be

facebook.com/marcdebelhamels

D/2017/7104/47

ISBN 978 94 6131 686 8

NUR 283

vanhalewyck.be

[vanhalewyck](https://facebook.com/marcdebelhamels)

[vanhalewyck](https://twitter.com/vanhalewyck)

[van_halewyck](https://www.instagram.com/van_halewyck)

*niemand is alles
niemand is niets
iedereen is altijd iets*

SYLVIE DE RAEDT, 10 JAAR

*Mijn eigen aard werd niet erkend...
zo staat toch in ieder geval vast
dat ik van mijn eigenaardigheden
nooit dat ware profijt trok,
dat zich op de duur
in blijvend zelfvertrouwen
manifesteert.*

FRANZ KAFKA

*Eerst doen ze alsof je lucht bent,
dan lachen en spotten ze met jou,
dan werken ze je tegen en vallen ze je aan.
Maar uiteindelijk ben jij het die wint.*

MAHATMA GANDHI

Deel 1

1

Ik loop zo hard als mijn korte, blote benen mij dragen kunnen, maar dat is niet vlug genoeg. De vijf zesdeklassers die mij achternazitten, komen snel dichterbij. Ze zijn dan ook twee jaar ouder en hebben allemaal van die lange opgeschoten tienerbenen. Bovendien spelen ze voetbal en trainen ze elke week op woensdagmiddag. Ik mag dat niet, natuurlijk. Toch blijf ik doorrennen. De eerste steen suist rakelings langs mijn linkeroor. Ik neem snel mijn boekentas met beide handen vast en hou die in mijn nek om mijn hoofd te beschermen. Zo kan ik wel niet zo snel lopen, maar dat maakt de kans dat ik, net als gisteren, ook nu weer een steen tegen mijn achterhoofd krijg, een stuk kleiner.

De ene steen na de andere vliegt me nu voorbij. In de verte zie ik al het hek met daarachter de brede oprit en de rododendronstruiken. Nog even volhouden en ik ben ze kwijt. Maar een scherpe steen raakt mijn rechterkuit. Het lijkt wel alsof ik opeens maar één been meer heb. De pijn snijdt door mijn hele lichaam. Ik struikel, schuur over de grond en schaaf mijn elleboog. Mijn boekentas belandt meters verder op de weg.

Achter mij klinkt triomfantelijk gejoel en gelach. Ik ben echter nog te ver van het hek om veilig te zijn, dus krabbel ik vliegensvlug weer overeind, schuif mijn bril vaster op mijn neus, graai mijn boekentas van de grond en strompel zonder omkijken verder.

‘Ach, laat hem maar lopen’, hoor ik Van Dam roepen. ‘We krijgen hem morgen wel.’

‘Je hebt hem op zijn been geraakt, Evert’, zegt een van de andere pestpukkels.

Ik loop de brede oprit op en verdwijn achter de jaren oude rododendronstruiken. Hier ben ik veilig, want zo ver durven die rotzesdeklassers niet te komen.

Mijn kuit gloeit waar de steen mij raakte. En ook mijn elleboog brandt van de pijn. In de mouw van mijn nieuwe, dure jas zit een lelijk gat.

Ik ga onder de oude treurwilg zitten en zet mijn boekentas tegen de dikke stam.

Waarom? Waarom toch? Waarom spotten ze altijd met mij? Waarom roepen ze steeds maar ‘kapitalist’, ‘snob’ en ‘autist’? Wat kan ik eraan doen dat ik rijke ouders en geen vrienden heb? Zelfs in mijn eigen klas is er niemand die met me wil spelen. Had ik maar een vriend, dan zou ik tenminste bij iemand terecht kunnen als die grote lummels uit de zesde klas me pesten.

Nu pas zie ik de diepe snee in mijn kuit. Er is een straaltje bloed uitgelopen tot op mijn witte kous. Ik neem mijn netjes gestreken zakdoek en veeg het bloed eraf.

Misschien had ik gisteren toch beter mijn mond gehouden. Ik

weet trouwens nog altijd niet waar ik de moed vandaan heb gehaald om tegen meester Bokkers te zeggen dat Van Dam en zijn bende mij al het hele schooljaar pesten en mij het leven zuur maken. Meester Bokkers had daarop de pestkoppen bij zich geroepen en hun enkel maar een waarschuwing gegeven. Uit wraak zaten ze mij na schooltijd achterna en bekogelden ze mij, net als vandaag, met stenen. Ze weten heel goed dat meester Bokkers zich niets aantrekt van wat er na vier uur gebeurt.

De snee in mijn kuit is gestopt met bloeden. Ik neem mijn bril af, droog mijn tranen met mijn zakdoek en sta op. De mouw van mijn jas schuurt pijnlijk over mijn geschaafde elleboog. Ik neem mijn boekentas en merk nu pas dat die open is.

O, nee... Mijn rekenboek zit er niet meer in!

Die is er vast uitgevallen toen ik struikelde. Terugkeren durf ik echter niet. De kans dat ik die pestpukkels tegen het lijf loop, is te groot. Dus sjok ik verder over de oprit, met aan beide kanten een boord met keurig gesnoeide rozen en daarachter het netjes onderhouden gazon, waar ik van mams niet op mag lopen. Het grote herenhuis waarin ik woon is een oud, maar sterk en goed onderhouden gebouw. Mijn overopa Jean Duberrie heeft het in het begin van vorige eeuw laten bouwen om er op zijn oude dag te kunnen uitrusten van zijn vele wereldreizen. Na zijn dood liet hij het huis na aan opa Antoine, die vorig jaar is gestorven. Ik herinner mij opa nog heel goed: een grote man met een reuzensnor en blinkende pretoogjes. Hij was mijn beste vriend. Mijn beste en enige vriend. Hij vertelde prachtige verhalen op, zoals hij het noemde, zijn 'geheime plekje' bij de vijver

achter het huis. Een kleine open ruimte vlak bij de vijver, aan de rand van het bosje dat erachter ligt, met in de rug dichte elzenstruiken, rondom grote donkergroene bladeren van het grote hoefblad en voor ons het hoge lis. Daar zaten wij uren en keken er naar de eenden, waterhoentjes, blauwe reigers... terwijl opa vertelde hoe het vroeger was, voor de fabriek er stond, toen het water van de vijver nog glashelder was. En hoe je vanuit het bootje midden op de vijver de bodem kon zien, vier meter diep. Opa had ook aquariums vol stekelbaarsjes en andere krieuwelbeestjes, potten vol gedroogde dieren, opgeprikte vlinders, kevers en zelfs een vogelspin uit Amerika. Hij had prachtige boeken over de natuur, waarin honderden kleurenfoto's en tekeningen stonden. Die zou ik allemaal krijgen voor mijn twaalfde verjaardag.

Maar toen was opa opeens dood. Zomaar, zonder ziek te zijn. En zonder afscheid te hebben genomen.

Paps werd meteen teruggeroepen van zijn zakenreis en mams bleef de hele dag thuis in plaats van in de winkel het personeel te controleren.

'Opa is nu naar de hemel, Alexander.'

Ik zat toen nog op die andere school in de stad. De juf van de derde klas had met de kinderen een gebedje voor opa gebeden. Maar dat hielp niet. Dat bracht opa niet terug. Hij bleef dood, net als die ransuil die hij en ik hadden gevonden in het bosje achter de vijver.

'Vergiftigd', zei opa.

Hij legde mij toen uit dat uilen veel muizen eten, maar dat boer Snootman bakken met gif op zijn land zette. De uilen kregen

met de muizen het gif binnen en stierven eraan. Zo kwamen er natuurlijk nog meer muizen, maar boer Snootman was te stom om dat te begrijpen, zei opa.

Ik verstopte de dode ransuil onder mijn bed en keek er af en toe naar. Tot Rosine, onze gouvernante, die vond bij het boenen van de houten vloer van mijn kamer en zich bijna een beroerte schrok.

Na de begrafenis van opa zijn paps, mams en ik hier komen wonen, weg uit de stad. Een reuzenidee, vond ik. Maar het werd een complete tegenvaller, want zonder opa was alles hier anders. Leger. Saaier. Triester. Eenzamer. Doodser...

Paps en mams zijn door de langere afstanden nu nog minder thuis dan vroeger. Daarom hebben ze dus Rosine aangenomen. Zij bekommert zich zowel om het huishouden als om mij. In het begin viel dat al bij al nog mee. Maar toen vonden paps en vooral mams dat ik ook hier Franse lessen moest krijgen en werd meneer Gillette ingeschakeld. Dus zit ik nu in mijn trieste, saaie leventje na school ook nog eens opgescheept met die dikke Rosine en de graatmagere meneer Gillette.

Ik slof de grote, granieten trap op, sleep mezelf het terras voor het huis over, de zware eikenhouten voordeur voorbij en nestel me op de rieten sofa in de veranda naast het huis. Ook al mag dat niet van Rosine, want die eist dat ik altijd aanbel aan de voordeur. Maar af en toe doe ik dat toch. Dan heb ik nog even rust voor Rosine zich afvraagt waar ik blijf en, zoals vandaag, zal merken dat mijn jas is gescheurd.

Mams heeft haar er nadrukkelijk op gewezen dat ik steeds netjes moet thuiskomen. Daarom mag ik niet aan ruwe

spelletjes meedoen, niet voetballen en zeker niet blijven rondhangen na de les. Bovendien moet ik altijd stipt om 16.13 uur thuis zijn. Dertien minuten is precies de tijd die nodig is om van school naar huis te lopen. Ik kijk op mijn dure horloge. In het glas zit een lelijke kras.

Het is 16.10 uur. Ik ben vroeger thuis dan normaal. Komt natuurlijk omdat ik zowat de ziel uit mijn lijf heb gerend om uit de klauwen van die pestpukkels te blijven.

Ik heb dus nog drie volle minuten heerlijke rust in mijn trieste leventje als Alexander Duberrie en geniet dan ook met volle teugen van het warme en deugddoende lentesonnetje, voor Rosine beseft dat ik nog niet thuis ben en de miserie weer begint.